

UZASADNIENIE

(...) S.A. we W. wniosła pozew przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę kwoty 7152,98 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 492 zł od dnia 10.03.2020r., od kwoty 6660,98 zł od dnia 7.02.2020r. W uzasadnieniu podała, że w wyniku zdarzenia z dnia 30.02.2020r. uszkodzeniu uległ samochód marki F. nr rej. (...). Sprawca wypadku ubezpieczony był u strony pozwanej od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Po zgłoszeniu szkody, pozwany zakład wypłacił odszkodowanie w kwocie 6625,70 zł. Strona powodowa nabyła wierzycelność wobec pozwanego z tytułu przedmiotowej szkody i następnie we własnym zakresie przeliczyła koszty naprawy, niezbędne do przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu z przed szkody, stwierdzając, że wypłacone odszkodowanie zostało zaniżone, ponosząc koszty kalkulacji w kwocie 492 zł. Niniejszym pozwem strona powodowa domagała się dopłaty odszkodowania oraz zwrotu kosztów prywatnej kalkulacji.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa, kwestionując je co do wysokości w zakresie odszkodowania oraz co do zwrotu kosztów sporządzenia opinii prywatnej. Podniosła, że wysokość odszkodowania została ustalona szacunkowo z wykorzystaniem systemów eksperckich w oparciu o dostarczoną dokumentację, dotyczącą uszkodzeń pojazdu, i uwzględniła technologię naprawy, określoną przez producenta pojazdu. Wskazała, że wypłacona kwota zapewnia możliwość przywrócenia pojazdu do stanu z przed szkody. Zarzuciła, że strona powodowa nie wykazała, że szkoda była wyższa od kwoty wypłaconej przez pozwanego. Dołączona do pozwu prywatna kalkulacja jest jedynie dokumentem prywatnym i nie korzysta z domniemania prawdziwości zawartych w nim oświadczeń.

Sąd zważył, co następuje:

Kwestia odpowiedzialności pozwanej za skutki wypadku z dnia 30.02.2020r. nie była sporna. Poza sporem było również, że dotychczas pozwana wypłaciła poszkodowanemu właścicielowi samochodu marki F. nr rej. (...), kwotę 6625,70 zł, tytułem odszkodowania. Bezsporny był również fakt, że strona powodowa nabyła na podstawie umowy cesji wierzycelność wobec pozwanego zakładu ubezpieczeń z tytułu kosztów naprawy pojazdu w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 30.01.2020r. Sporna była wysokość szkody.

Strona pozwana, odpowiedzialna za szkodę, zobowiązana była zwrócić poszkodowanemu (powodowi, jako nabywcy wierzycelności) wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu uszkodzonego pojazdu. Przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu do takiego stanu używalności i jakości, jaki istniał przed wypadkiem. Jeżeli wymaga to użycia nowych części i materiałów, wydatki poniesione z tego tytułu powinny być uznane jako koszty naprawienia szkody. Odszkodowanie obejmuje koszty zakupu niezbędnych nowych części i innych materiałów pod warunkiem ich konieczności i niezbędności pod względem technicznym, bezpieczeństwa oraz estetyki i trwałości części zamiennych (por. postanowienie SN z dnia 24.02.2006r., III CZP 91/05, LEX nr 180669). O przywróceniu do stanu poprzedniego można mówić, gdy stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem odpowiada stanowi samochodu z przed wypadku, biorąc pod uwagę zarówno stan techniczny, jak i trwałość i wygląd wsteczny (por. wyrok SN z dnia 3.02.1971r., III CRN 450/70, OSNC 1971/11/205; wyrok SN z dnia 5.11.1980r., III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186). Okoliczności powyższe powinien był udowodnić powód, który domagał się dopłaty odszkodowania, stanowiącego koszty naprawy samochodu, ponad wypłacona dotychczas kwotę 6625,70 zł (art. 6 kc). Na poparcie swoich twierdzeń powód przedstawił prywatną kalkulację kosztów naprawy, która – zgodnie ze stanowiskiem pozwanego – stanowi jedynie dokument prywatny i nie korzysta z domniemania prawdziwości zawartych w nim oświadczeń (art. 245 kpc) i sam w sobie nie jest wystarczający do uwzględnienia powództwa, w sytuacji, gdy pozwana stanowczo kwestionowała jego walor wiarygodności. Dowodem przydatnym dla ustalenia w postępowaniu sądowych wysokości szkody w pojeździe jest dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej. Roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana. Naprawa samochodu i rzeczywiste poniesienie kosztów z tego tytułu nie jest warunkiem koniecznym

dla dochodzenia odszkodowania. Koszty naprawy, określone przez biegłego, mogą być miernikiem dla ustalenia odszkodowania należnego powodowi, niezależnie od tego, czy dokonał naprawy samochodu. Na wniosek powoda, zgłoszony w pozwie, Sąd w niniejszej sprawie dopuścił taki dowód celem wykazania wysokości kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, w celu przywrócenia pojazdu do stanu z przed zdarzenia, a więc doprowadzenia go do takiego stanu używalności i jakości, jaki istniał przed wypadkiem, biorąc pod uwagę zarówno stan techniczny, jak i trwałość i wygląd estetyczny, przy uwzględnieniu zakupu niezbędnych nowych oryginalnych części i innych materiałów pod warunkiem ich konieczności i niezbędności pod względem technicznym, bezpieczeństwa oraz estetyki i trwałości części zamiennych. Jednocześnie wezwano stronę powodową do uiszczenia zaliczki na poczet wydatków, związanych z wynagrodzeniem biegłego, w kwocie 1000 zł, w terminie 14 dni, pod rygorem pominięcia dowodu z opinii. Termin minął bezskutecznie. Postanowieniem z dnia 26 czerwca 2020r. Sąd pominął dowód z opinii biegłego (art. 130 (4) § 5 kpc). Strona powodowa nie podniosła żadnych zarzutów wobec takiego rozstrzygnięcia i do czasu zamknięcia rozprawy nie uiszczała zaliczki na wydatki, związane z przeprowadzeniem dowodu na jej wniosek i dla wykazania podnoszonych przez nią twierdzeń, z których wywodziła skutki prawne. W szczególności też nie może przerzucać ciężaru dowodu w tym zakresie na stronę przeciwną, która tylko z ostrożności procesowej wniosła o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, co do zasady domagając się oddalenia wniosku, zgłoszonego w pozwie.

W tych okolicznościach należało zgodzić się z zarzutami pozwanej, że strona powodowa nie wykazała wysokości roszczenia, opartego na stanowisku, że dotychczas wypłacone przez pozwanego zakład odszkodowanie było zaniżone i nie wystarczające do doprowadzenia pojazdu do stanu z przed zdarzenia. Twierdzenia powoda, że pozwanego Zakład w sposób nieprawidłowy dokonał oszacowania szkody, zaniżając jej wartość w sposób znaczący, pozostały gołosłowne, podobnie, jak twierdzenia, że kosztorys naprawy, wykonany na zlecenie pozwanego, nie pozwalał na wykonanie naprawy w sposób zgodny z technologią producenta i przywrócenie pojazdowi walorów w zakresie bezpieczeństwa, estetyki i komfortu jazdy. Dlatego powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Co do zasady odszkodowanie obejmuje także koszty ekspertyzy, wykonanej na zlecenie poszkodowanego przez rzeczoznawcę z zakresu techniki samochodowej, ale tylko wówczas, gdy skorzystanie z fachowej konsultacji pozwoli ustalić właściwy rozmiar szkody, przekraczający pierwotną wycenę, dokonaną w postępowaniu likwidacyjnym przez stronę pozwaną, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie. Ponadto, Sąd podziela stanowisko pozwanego, że poszkodowany w dacie zawarcia umowy przelewu wierzytelności nie mógł dokonać zbycia wierzytelności, dotyczącej kosztu sporządzenia kalkulacji, bowiem sporządzenie kosztorysu nastąpiło później, a nie jest możliwe przeniesienie wierzytelności nieistniejącej. Ponadto, jak słusznie zauważył pozwany - a powód w ogóle w toku całego postępowania do zarzutu tego się nie odniósł - powód nie udowodnił, aby poniósł szkodę, polegającą na poniesieniu wydatku za sporządzenie prywatnej opinii i nie przedłożył faktury / dowodu zapłaty za tę usługę. Tym samym roszczenie to nie przysługuje powodowi, który nie wykazał jakiegokolwiek straty.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 436 § 1 kc w zw. z art. 435 § 1 kc i art. 361 § 1 i 2 kc, art. 363 § 1 i 2 kc w zw. z art. 6 kc i art. 822 § 1 i 2 kc, powództwo, jako nieudowodnione, podlegało oddaleniu.

Orzeczenie o kosztach oparto na przepisie art. 98 § 1 i 3 kpc. Stronę powodową, jako przegrywającą sprawę, obciąża obowiązek zwrotu kosztów procesu, poniesionych przez pozwanego, w skład których wchodzi: wynagrodzenie pełnomocnika, będącego radcą prawnym, w stawce minimalnej, uzależnionej od wartości przedmiotu sporu (1800 zł), i opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).

Orzeczenia w pkt III wyroku oparto na przepisie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. 2010r., Nr 90, poz.1398).